



τα της κηδείας και τα της διαμάχης για τα περιουσιακά του στοιχεία αποτελούν την πιο πρόσφατη ένδειξη για την παρακμή της αυτοκρατορίας. Ο Αμερικάνικος λαός δεν θρήνησε ούτε για τον J.F. Kennedy, ούτε για τον M.L. King έτσι, αλλά ούτε και για τον Marlon Brando για να φέρουμε τη γραφή στο χώρο της τέχνης.

Άλλο καλλιτέχνης βέβαια και άλλο showman. Ο και Jacko αποκαλούμενος διαμόρφωσε την pop συνείδηση του δυτικού κόσμου. Ήταν ένα εργαλείο που δημιουργούσε ξώδερμη χαρά και παρήγαγε πολύ, μα πάρα πολύ χρήμα.

Εξαιρετικός χορευτής, ικανός ερμηνευτής αλλά πάνω απ' όλα κορυφαίος performer ο εκλιπών ήταν η ατμομηχανή του θεάματος και αποτέλεσε επί μακρῶ το γερό χαρτί της δυτικής βαριάς μουσικής βιομηχανίας.



Ένα εκατομμύριο επτακόσιες χιλιάδες άνθρωποι, ένοιωσαν τόσο θλιμμένοι ώστε έκαναν αίτηση για να παρευρεθούν στην αποχαιρετιστήρια, δημόσια τελετή. Μόλις δέκα χιλιάδες από αυτούς, ήταν οι «τυχεροί» που κληρώθηκαν και παρευρέθηκαν.

Η υστερία που κατέβαλε το κοινό για το χαμένο ινδαλμα αποκαλύπτει το ρηχό της παιδείας και το φτωχό της συγκίνησης που όχι μόνο παρέχει, αλλά επιβάλλει το μοντέλο ζωής στο δυτικό άνθρωπο.

Προς αυτό, συνάδει και η δήλωση του προέδρου Obama που τον χαρακτήρισε: *«Αναπόσπαστο στοιχείο της κουλτούρας μας»* εκτός αν μέσα από αυτές τις λέξεις ήθελε να εκφράσει κάτι άλλο, οπότε συνάδει ακόμα περισσότερο.

Η ίδια πρακτική πλήττει και την εγχώρια λογική. Πρόσφατη είναι η απόρριψη της αίτησης της Diana Krall να τραγουδήσει στο Ηρώδειο. Η σημαντική Καναδή πιανίστρια και ερμηνεύτρια, η δουλειά της οποίας ανανέωσε τη Jazz σε παγκόσμιο επίπεδο την τελευταία δεκαετία, απορρίφθηκε από την καλλιτεχνική επιτροπή και η αίτησή της δεν έφτασε καν στο κεντρικό αρχαιολογικό μουσείο.

Αντιθέτως οι φιλόμουσοι θα μπορούσαν να απολαύσουν στο χώρο του Ηρώδειου τις ερμηνείες της λαϊκοπόπ ιέρειας, Άννας Βίση, αν βρισκόταν χορηγός. Έτσι οι προγραμματισμένες συναυλίες της ματαιώθηκαν.